

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 331

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 8 mai 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE SENATULUI			
45.		49.	
— Hotărâre referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a Sistemului european de informații și de autorizare privind călătoriile (ETIAS) și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 515/2014, (UE) 2016/399, (UE) 2016/794 și (UE) 2016/1624 — COM (2016) 731 final	2	— Hotărâre referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind recunoașterea reciprocă a ordinilor de înghețare și de confiscare — COM (2016) 819 final	6–7
46.		50.	
— Hotărâre referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de adaptare la articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene a unei serii de acte juridice din domeniul justiției care prevăd utilizarea procedurii de reglementare cu control — COM (2016) 798 final.....	3	— Hotărâre referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliul European și Consiliu — Al treilea raport cu privire la progresele înregistrate pentru realizarea unei Uniuni a securității efective și reale — COM (2016) 831 final	7
47.		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
— Hotărâre referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de adaptare la articolele 290 și 291 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene a unei serii de acte juridice care prevăd utilizarea procedurii de reglementare cu control — COM (2016) 799 final	4–5	Decizia nr. 4 din 17 ianuarie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (4) și (5) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	8–14
48.		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
— Hotărâre referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu — Stadiul actual și posibilele căi de urmat în ceea ce privește situația de nerez reciprocitate cu anumite țări terțe în domeniul politicii vizelor (Acțiuni întreprinse ca urmare a comunicării din 12 aprilie) — COM 816 (2016) final ..	5	288.	
		— Hotărâre privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Ilfov de către domnul Petcu Adrian	15
		289.	
		— Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Ilfov de către domnul Ghincea Marius-Cristian	15
		290.	
		— Hotărâre privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al municipiului București de către domnul Petcu Adrian	16

ACTE ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****HOTĂRÂRE****referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a Sistemului european de informații și de autorizare privind călătoriile (ETIAS) și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 515/2014, (UE) 2016/399, (UE) 2016/794 și (UE) 2016/1624 — COM (2016) 731 final**

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/280 din 27.04.2017,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — **Senatul României:**

1. Consideră că propunerea de Regulament respectă principiul subsidiarității deoarece se încadrează în domeniul de aplicare al art. 77 alin. (2) lit. (b) din TFUE, conform căruia Uniunea Europeană are competența de a adopta măsuri referitoare la controlul persoanelor și la supravegherea eficace la trecerea frontierelor externe ale statelor membre.

2. Consideră că propunerea respectă și principiul proporționalității deoarece conform art. 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană acțiunea Uniunii nu depășește ceea ce este necesar pentru a îndeplini obiectivele tratatului.

Art. 2. — **Senatul României:**

1. Constată că temeiul juridic al propunerii de Regulament se bazează pe art. 77 alin. (2) lit. (b) și (d) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Articolul 77 alin. (2) lit. (b) și (d) constituie temeiul juridic adecvat pentru aducerea de precizări suplimentare cu privire la măsurile referitoare la trecerea frontierelor externe ale statelor membre, pentru elaborarea de standarde și proceduri pe care statele membre trebuie să le respecte atunci când efectuează verificări asupra persoanelor la aceste frontiere și pentru specificarea măsurilor în direcția instituirii treptate a unui sistem integrat de administrare a frontierelor externe. Propunerea se bazează și pe art. 87 alin. (2) lit. (a) ca temei juridic pentru a permite accesul la informații în condiții stricte în scopuri de asigurare a respectării legii. Acest temei juridic suplimentar pentru accesul la informații în scopuri de asigurare a respectării legii implică aceeași procedură legislativă ordinară care se aplică în temeiul art. 77 alin. (2) lit. (b) și (d).

2. Constată că alegerea formei juridice a avut la bază faptul că numai un regulament poate îndeplini pe deplin obiectivele menționate și acesta ar trebui ales ca instrument legislativ.

3. Constată că obiectivul prezentului regulament este de a institui „Sistemul european de informații și de autorizare privind călătoriile” (ETIAS) pentru resortisanții țărilor terțe exonerati de obligația de a deține viză la trecerea frontierelor externe („obligația de a deține viză”), care permite să se stabilească dacă prezența acestora pe teritoriul statelor membre nu constituie un risc în materie de migrație neregulamentară, securitate sau sănătate publică. În acest scop se introduce o autorizație de călătorie și se stabilesc condițiile și procedurile de eliberare sau de refuzare a acesteia.

4. Constată că inițiativa propusă reprezintă o dezvoltare a acquis-ului Schengen, menită să asigure că normele comune sunt aplicate în același mod la frontierele externe în toate statele membre care au eliminat controalele la frontierele interne. Propunerea instituie un instrument care va furniza Uniunii Europene mijloacele necesare pentru asigurarea faptului că normele de evaluare a riscurilor în materie de migrație neregulamentară, securitate și sănătate publică prezentate de resortisanții țărilor terțe care sunt exonerati de obligația de a deține viză sunt aplicate în mod consecvent, de către toate statele membre, la fel ca în cazul resortisanților țărilor terțe care au obligația de a deține viză.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 3 mai 2017, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IULIAN-CLAUDIU MANDA

București, 3 mai 2017.
Nr. 45.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de adaptare la articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene a unei serii de acte juridice din domeniul justiției care prevăd utilizarea procedurii de reglementare cu control — COM (2016) 798 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/321 din 28.04.2017,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — **Senatul României:**

1. Consideră că propunerea de Regulament respectă principiul subsidiarității, deoarece, în conformitate cu art. 5 alin. (3) din TUE, Uniunea acționează doar în cazul în care acțiunea propusă nu poate fi realizată în mod satisfăcător de către statele membre.

2. Consideră că propunerea respectă principiul proporționalității, deoarece nu depășește nivelul minim necesar pentru realizarea la nivel european a obiectivului declarat și ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestui obiectiv.

Art. 2. — **Senatul României:**

1. Constată că temeiul juridic al propunerii de Regulament se bazează pe temeiurile juridice ale tuturor actelor de bază modificate. Prezenta inițiativă se referă exclusiv la procedurile care trebuie aplicate la nivelul Uniunii pentru adoptarea actelor pe baza competențelor conferite.

2. Constată că alegerea formei juridice este în temeiul art. 288 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, având în vedere că nu este necesar să se lase statelor membre o marjă de apreciere.

3. Constată că prezenta propunere de Regulament aliniază prevederile Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene prin modificarea art. 290 și 291, pentru care se aplică procedura de reglementare cu control care a fost aplicată în perioada 2006—2009, până la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona.

4. Notează că procedura de reglementare cu control nu mai poate fi utilizată în noua legislație, însă apare în peste 300 de acte juridice și va continua să li se aplice acestor acte, până la modificarea oficială a acestora.

5. Notează că procedura oferă Parlamentului European și Consiliului UE dreptul de a bloca o măsură propusă de Comisie dacă aceasta:

- a) depășește competențele de executare ale Comisiei;
- b) nu este compatibilă cu scopul sau conținutul actului juridic;
- c) depășește competențele sau mandatul UE.

6. Constată că punctul de plecare pentru determinarea domeniului de aplicare al prezentei propuneri îl reprezintă actele juridice vizate de cele trei propuneri de aliniere legislativă adoptate de Comisie în 2013. Actele cu privire la care s-au făcut între timp propuneri legislative individuale nu sunt incluse în prezenta propunere. În prezenta propunere a fost adăugat un singur act care nu a făcut obiectul propunerii din 2013, dar în cazul căruia alinierea este necesară.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 3 mai 2017, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IULIAN-CLAUDIU MANDA

București, 3 mai 2017.
Nr. 46.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de adaptare la articolele 290 și 291 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene a unei serii de acte juridice care prevăd utilizarea procedurii de reglementare cu control — COM (2016) 799 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/333 din 28 aprilie 2017,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — **Senatul României:**

1. Consideră că propunerea de Regulament respectă principiul subsidiarității, deoarece, în conformitate cu art. 5 alin. (3) din TUE, Uniunea acționează doar în cazul în care acțiunea propusă nu poate fi realizată în mod satisfăcător de către statele membre.

2. Consideră că propunerea respectă principiul proporționalității, deoarece nu depășește nivelul minim necesar pentru realizarea la nivel european a obiectivului declarat și ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestui obiectiv.

Art. 2. — **Senatul României:**

1. Constată că temeiul juridic al propunerii de Regulament se bazează pe temeiurile juridice ale tuturor actelor de bază modificate. Prezenta inițiativă se referă exclusiv la procedurile care trebuie aplicate la nivelul Uniunii pentru adoptarea actelor pe baza competențelor conferite.

2. Constată că alegerea formei juridice este în temeiul art. 288 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, având în vedere că nu este necesar să se lase statelor membre o marjă de apreciere.

3. Constată că prezenta propunere de Regulament aliniază prevederile Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene prin modificarea art. 290 și 291 pentru care se aplică procedura de reglementare cu control care a fost aplicată în perioada 2006—2009, până la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona.

4. Notează că procedura de reglementare cu control nu mai poate fi utilizată în noua legislație, însă apare în peste 300 de acte juridice și va continua să li se aplice acestor acte, până la modificarea oficială a acestora.

5. Notează că procedura oferă Parlamentului European și Consiliului UE dreptul de a bloca o măsură propusă de Comisie dacă aceasta:

- a) depășește competențele de executare ale Comisiei;
- b) nu este compatibilă cu scopul sau conținutul actului juridic;
- c) depășește competențele sau mandatul UE.

6. Constată că punctul de plecare pentru determinarea domeniului de aplicare al prezentei propuneri îl reprezintă actele juridice vizate de cele trei propuneri de aliniere legislativă adoptate de Comisie în 2013. Actele cu privire la care s-au făcut între timp propuneri legislative individuale nu sunt incluse în prezenta propunere. În prezenta propunere a fost adăugat un singur act care nu a făcut obiectul propunerii din 2013, dar în cazul căruia alinierea este necesară.

7. Recomandă ca durata împuternicirii să fie de 5 ani, cu reînnoire automată în urma unui raport al Comisiei către Parlamentul European și Consiliu, care să fie prezentat înainte de expirarea delegării.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar opinia cuprinsă în această hotărâre se transmite către instituțiile europene.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 3 mai 2017, cu respectarea prevederilor art. 76 alin (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IULIAN-CLAUDIU MANDA

București, 3 mai 2017.
Nr. 47.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENATUL

HOTĂRÂRE
referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul
European și Consiliu — Stadiul actual și posibilele căi de
urmat în ceea ce privește situația de nerez reciprocitate cu
anumite țări terțe în domeniul politicii vizelor (Acțiuni
întreprinse ca urmare a comunicării din 12 aprilie) —
COM 816 (2016) final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 1 privind rolul parlamentelor naționale în Uniunea Europeană, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/332 din 28.04.2017,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — **Senatul României:**

1. Constată că prezenta comunicare trece în revistă progresele înregistrate începând cu luna iulie 2016 în discuțiile cu cele două țări rămase. Comunicarea prezintă un raport cu privire la progresele concrete realizate cu Canada, stadiul în care se află discuțiile cu Statele Unite și stabilește următoarele etape de parcurs. Ca măsură ulterioară comunicării din luna aprilie, în iulie 2016, Comisia a evaluat progresele înregistrate în intervalul cuprins între luna aprilie și luna iulie și a stabilit următoarele etape care trebuie parcurse pentru a se realiza reciprocitatea deplină în materie de vize.

2. Recomandă:

a) ca autoritățile europene implicate să facă demersuri pentru aplicarea Regulamentului (UE) nr. 1.289/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 539/2001 al Consiliului de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație;

b) ca instituțiile competente naționale — în negocierile cu partenerii strategici — să continue dialogul cu Comisia Europeană în vederea aplicării depline a reciprocității în materie de vize.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 3 mai 2017, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IULIAN-CLAUDIU MANDA

București, 3 mai 2017.
Nr. 48.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la propunerea de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare — COM (2016) 819 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/281 din 27.04.2017,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României:

1. Consideră că propunerea de Regulament respectă principiul subsidiarității, deoarece, în conformitate cu art. 5 alin. (3) din TUE, Uniunea acționează doar în cazul în care acțiunea propusă nu poate fi realizată în mod satisfăcător de către statele membre. Articolul 67 din TFUE prevede că Uniunea oferă cetățenilor un nivel înalt de securitate prin prevenirea criminalității și prin combaterea acestui fenomen. Activele infractorilor sunt adesea investite în mai multe țări. Această dimensiune transfrontalieră justifică o acțiune la nivel european.

2. Consideră că propunerea respectă și principiul proporționalității, deoarece nu depășește nivelul minim necesar pentru realizarea la nivel european a obiectivului declarat și ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestui obiectiv.

Art. 2. — Senatul României:

1. Constată că temeiul juridic pentru sprijinirea acțiunilor în domeniul recunoașterii reciproce a ordinelor de înghețare și de confiscare a activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni este art. 82 alin. (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în conformitate cu care cooperarea judiciară în materie penală în cadrul Uniunii se întemeiază pe principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare. Alegerea formei juridice a avut la bază temeiul art. 82 alin. (1) din TFUE, legiuitorul UE are posibilitatea de a adopta regulamente și directive.

2. Constată că nu este necesar să se lase o marjă de apreciere statelor membre în vederea transpunerii acestor norme, având în vedere că propunerea se referă la procedurile transfrontaliere, care necesită norme uniforme. Un regulament este direct aplicabil, oferă claritate și o mai mare securitate juridică, evitând problemele întâmpinate la transpunerea deciziilor-cadru privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare. Din aceste motive, se consideră că forma cea mai potrivită pentru acest instrument de recunoaștere reciprocă este un regulament.

3. Constată că acest concept de justiție europeană se bazează pe intensificarea cooperării judiciare atât în materie civilă, cât și în materie penală, prin intermediul principiului recunoașterii reciproce, potrivit căruia fiecare sistem juridic acceptă treptat faptul că hotărârile adoptate de sistemele juridice ale altor state membre sunt valide și că acestea ar trebui recunoscute fără formalități suplimentare. Printr-un mecanism de recunoaștere reciprocă, un stat membru ar trebui să recunoască și să execute ordinele de înghețare sau de confiscare emise de alt stat membru fără formalități intermediare. Propunerea de regulament va include recunoașterea reciprocă a tuturor tipurilor de ordine de înghețare și de confiscare emise în cadrul procedurilor penale, inclusiv confiscarea extinsă, confiscarea de la terți și confiscarea care nu se bazează pe o condamnare.

4. Recomandă ca traducerea documentului să fie corespunzătoare legislației naționale, întrucât termenul de *înghețare* nu este cel folosit în terminologia juridică

română, considerându-se — chiar în condițiile efectelor juridice similare — că termenul *indisponibilizare* este cel adecvat limbajului juridic.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 3 mai 2017, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IULIAN-CLAUDIU MANDA

București, 3 mai 2017
Nr. 49.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliul European și Consiliu — Al treilea raport cu privire la progresele înregistrate pentru realizarea unei Uniuni a securității efective și reale — COM (2016) 831 final

În temeiul dispozițiilor art. 67 și art. 148 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Protocolului nr. 1 privind rolul parlamentelor naționale în Uniunea Europeană, anexat Tratatului de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene, semnat la Lisabona la 13 decembrie 2007, ratificat prin Legea nr. 13/2008,

în baza Raportului Comisiei pentru afaceri europene nr. LXII/282 din 27.04.2017,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Senatul României:

1. Reafirmă susținerea pentru lupta împotriva terorismului internațional și își exprimă compasiunea pentru familiile victimelor atentatului de la Paris din 20 aprilie 2017.

2. Constată progresele concrete obținute pentru realizarea unei Uniuni a securității colective efective și reale, prin:

a) adoptarea unei noi directive privind combaterea terorismului — COM (2015) 625 final, revizuirea directivei UE privind armele de foc, înăsprirea măsurilor privind precursorii de explozivi și prin reforma vizată a Codului frontierei Schengen;

b) măsurile adoptate pentru asigurarea incriminării spălării banilor și detectarea deplasării ilicite de numerar, înghețarea administrativă a activelor și înghețarea acestora în cadrul procedurilor judiciare.

3. Sprijină noile măsuri legislative pentru combaterea terorismului și a criminalității organizate, precum și consolidarea sistemelor de informații existente, îmbunătățirea schimbului de informații între acestea și acordarea accesului tuturor statelor membre (independent de apartenența lor la spațiul Schengen) la sistemele de informații relevante.

4. Recomandă ca traducerea documentului să fie corespunzătoare legislației naționale, întrucât termenul *înghețare* nu este cel folosit în terminologia juridică română considerându-se — chiar în condițiile efectelor juridice similare — că termenul *indisponibilizare* este cel adecvat limbajului juridic.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 3 mai 2017, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IULIAN-CLAUDIU MANDA

București, 3 mai 2017.
Nr. 50.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 4**

din 17 ianuarie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (4) și (5)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (4) și (5) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată din oficiu de către Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 32.265/3/2014 al acestei instanțe și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 299D/2016.

2. La apelul nominal răspund părțile Gheorghe Puiu, personal, și consilier juridic Florentina Costea, pentru Institutul Național de Statistică, lipsind celelalte părți față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantei Institutului Național de Statistică, care învederează Curții faptul că litigiul de fond vizează suspendarea și anularea unui act administrativ, respectiv un ordin emis de președintele institutului, prin care s-a dispus eliberarea din funcția publică de conducere a numitului Gheorghe Puiu, ordin care, în opinia instanței de trimitere, ar fi trebuit contestat în termenul de 30 de zile prevăzut de art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Însă, destinatarul ordinului nu l-a contestat în acest termen, ci s-a prevalat de dispozițiile alin. (4) al art. 9 din Legea nr. 554/2004, potrivit cărora în situația în care decizia de declarare a neconstituționalității este urmarea unei excepții ridicate în altă cauză, acțiunea poate fi introdusă direct la instanța de contencios administrativ competentă, în limitele unui termen de decădere de un an, calculat de la data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I. Ca atare, reprezentanta părții susține că, în acest context, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a apreciat această normă ca fiind neconstituțională. În final, arată că lasă la aprecierea instanței de contencios constituțional soluționarea excepției.

4. Având cuvântul, partea Gheorghe Puiu arată că va respecta decizia Curții Constituționale.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, întrucât textul de lege criticat nu are legătură cu soluționarea cauzei. În acest sens, arată că normele de lege supuse controlului de constituționalitate instituie un termen de decădere de un an calculat de la data publicării deciziei Curții

Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I, în care acțiunea poate fi introdusă la instanța de contencios administrativ și fiscal competentă. Termenele din Legea nr. 554/2004 despre care face vorbire autoarea excepției, respectiv cel de 6 luni, reglementat de art. 11 alin. (1), și cel de un an, prevăzut de art. 9 alin. (4), sunt fundamental diferite, fiind instituții diferite. Mai mult, termenul prevăzut de art. 11 din Legea nr. 554/2004 reprezintă o dispoziție generală, în timp ce termenul reglementat de art. 9 alin. (4) din același act normativ este special instituit în considerarea materiei. Mai mult, în condițiile în care textul de lege criticat se referă la o excepție de neconstituționalitate, iar decizia Curții Constituționale invocată de către petent în cererea de chemare în judecată se referă la o obiecție de neconstituționalitate, apreciază că dispozițiile art. 9 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 nu au legătură cu soluționarea cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

6. Prin Încheierea din 25 februarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 32.265/3/2014, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (4) și (5) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**. Excepția a fost ridicată de instanța judecătorească, din oficiu, în calea de atac a recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 4.105 din 2 iunie 2015 pronunțate de Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, într-o cauză având ca obiect suspendarea și anularea unui act administrativ, respectiv a unui ordin privind eliberarea dintr-o funcție publică.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, instanța de trimitere arată, în esență, că, în principiu, art. 9 din Legea nr. 554/2004 reprezintă expresia prevederilor constituționale ale art. 126 alin. (6) teza a doua și că, potrivit art. 146 lit. d) teza întâi din Constituție, Curtea Constituțională, în calitate de unică instanță de contencios constituțional, „*hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial*”.

8. De asemenea, arată că, prin Decizia nr. 479 din 18 iunie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, instanța de contencios constituțional a analizat dispozițiile legale numai în ceea ce privește situația în care reclamantul introduce acțiunea la instanța de contencios administrativ, *însoțită de excepția de neconstituționalitate*.

9. Însă, instanța judecătorească consideră că, în prezenta cauză, problema de drept privește situația în care reclamantul introduce acțiunea la instanța de contencios administrativ *după* pronunțarea și publicarea unei decizii prin care se constată neconstituționalitatea unei ordonanțe sau unor dispoziții din ordonanțe, ca urmare a unei excepții ridicate *în altă cauză*. Prin urmare, autoarea excepției consideră că termenul de un an calculat de la data publicării deciziei Curții Constituționale în

Monitorul Oficial al României, Partea I, în care poate fi introdusă acțiunea la instanța de contencios administrativ este mult mai generos decât cel inițial reglementat pentru contestarea actului (30 de zile pentru formularea plângerii prealabile, 6 luni termen de prescripție), neexistând o corelare între cele două termene.

10. Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5) din Legea nr. 554/2004, autoarea arată că acțiunea prevăzută de art. 9, deci și cea vizată de alin. (4), poate avea ca obiect acordarea de despăgubiri pentru prejudiciile cauzate prin ordonanțe ale Guvernului, anularea actelor administrative emise în baza acestora, precum și, după caz, obligarea unei autorități publice la emiterea unui act administrativ sau la realizarea unei anumite operațiuni administrative, fără a distinge după cum raportul juridic s-a consolidat în mod definitiv, prin stingerea dreptului la acțiune în contencios administrativ (prin decăderea din dreptul de a formula plângerea prealabilă sau prescripția dreptului material la acțiune).

11. Instanța apreciază că, în ceea ce privește cauzele soluționate definitiv și irevocabil, potrivit Codului de procedură civilă din 1865, până la data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I, prin care s-a constatat neconstituționalitatea unei dispoziții dintr-o ordonanță a Guvernului și în care nu a fost dispusă sesizarea Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate având același obiect, acestea reprezintă *facta praeterita*.

12. Din momentul introducerii cererii în instanță și până la soluționarea definitivă a cauzei, norma incidentă a beneficiat de prezumția de constituționalitate, care nu a fost răsturnată decât ulterior pronunțării hotărârii prin care s-a tranșat în mod definitiv litigiul și care a dobândit autoritate de lucru judecat. Prin urmare, incidența deciziei de admitere pronunțate de instanța de contencios constituțional într-o atare cauză ar echivala cu atribuirea unor efecte *ex tunc* actului juridic al Curții, cu încălcarea dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală, și ar nega, în mod nepermis, autoritatea de lucru judecat care este atașată hotărârilor judecătorești definitive.

13. Autoarea excepției arată că, potrivit art. 28 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, „dispozițiile prezentei legi se completează cu prevederile Codului civil și cu cele ale Codului de procedură civilă, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de putere dintre autoritățile publice, pe de o parte, și persoanele vătămate în drepturile sau interesele lor legitime, pe de altă parte”. Or, art. 509 din Codul de procedură civilă, cu denumirea marginală „Obiectul și motivele revizuirii” prevede că: „(1) Revizuirea unei hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul poate fi cerută dacă: [...] 11. după ce hotărârea a devenit definitivă, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra excepției invocate în acea cauză, declarând neconstituțională prevederea care a făcut obiectul acelei excepții”. Așadar, posibilitatea de a beneficia de efectele deciziei de admitere a Curții este circumscrisă sferei persoanelor care au declanșat acest control, anterior momentului publicării deciziei, în condițiile prevăzute de lege. Motivul substanțial și imperios care justifică derogarea de la principiul autorității de lucru judecat îl constituie decizia de admitere a excepției de neconstituționalitate, pronunțată de instanța de contencios constituțional, în acea cauză. Prin urmare, contrar prevederilor art. 147 alin. (4) din Constituția României, art. 9 alin. (4) și (5) din Legea nr. 554/2004 conferă subiectelor de drept posibilitatea de a formula o acțiune în contencios administrativ prin care să obțină reexaminarea unor raporturi juridice care s-au consolidat în mod definitiv, prin stingerea dreptului la acțiune (prescripție sau decădere) și care reprezintă *facta praeterita*, ceea ce echivalează cu atribuirea unor efecte *ex tunc* actului juridic al Curții.

14. De asemenea, autoarea excepției arată că, potrivit dreptului intern și jurisprudenței Curții Constituționale, în cazul subiectelor de drept care au manifestat diligență, atacând actul administrativ în termenul inițial, prevăzut de lege (de art. 11 din Legea nr. 554/2004 sau, după caz, de o normă specială) și care au obținut o hotărâre nefavorabilă, definitivă, asupra cauzei, fără a invoca excepția de neconstituționalitate, litigiul dobândind autoritate de lucru judecat, revizuirea pe motiv că s-a admis o excepție de neconstituționalitate în altă cauză ar fi inadmisibilă. Or, într-o atare situație, se creează o situație defavorabilă categoriei persoanelor diligente, față de cea a persoanelor nediligente, care au rămas în pasivitate, acceptând intrarea în circuitul juridic civil a actului administrativ consolidat prin neexercitarea căii de atac prevăzute de lege. Ca atare, nu există o motivare obiectivă și rezonabilă pentru ca o decizie de constatare a neconstituționalității să profite numai categoriei de justițiabili nediligenti — a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia Curții Constituționale nr. 866 din 10 decembrie 2015.

15. În final, instanța de trimitere apreciază că nu numai procedura jurisdicțională este supusă regulii conform căreia deciziile Curții Constituționale au putere numai pentru viitor, ci și procedura administrativă epuizată prin neexercitarea căilor de atac administrative, prin care raportul juridic este definitiv consolidat, ambele situații înscriindu-se, în mod egal, în principiul securității raporturilor juridice.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. **Guvernul** consideră că dispozițiile art. 9 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 permit extinderea efectelor deciziilor Curții Constituționale asupra unei situații juridice realizate definitiv, înainte de publicarea în Monitorul Oficial al României a acestora, ceea ce este de natură a afecta caracterul *ex nunc* al deciziilor instanței constituționale și principiul securității juridice, în dimensiunea acestuia care privește stabilitatea raporturilor juridice. În ceea ce privește critica adusă alin. (5) al art. 9 din Legea contenciosului administrativ, apreciază că aceasta este neîntemeiată, întrucât normele sunt aplicabile nu doar în cazul reglementat la alin. (4), ci în toate ipotezele art. 9.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (4) și (5) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

„Art. 9: Acțiunile împotriva ordonanțelor Guvernului

(4) În situația în care decizia de declarare a neconstituționalității este urmarea unei excepții ridicate în altă cauză, acțiunea poate fi introdusă direct la instanța de

contencios administrativ competentă, în limitele unui termen de decădere de un an, calculat de la data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(5) *Ațiunea prevăzută de prezentul articol poate avea ca obiect acordarea de despăgubiri pentru prejudiciile cauzate prin ordonanțe ale Guvernului, anularea actelor administrative emise în baza acestora, precum și, după caz, obligarea unei autorități publice la emiterea unui act administrativ sau la realizarea unei anumite operațiuni administrative.*

21. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile art. 9 alin. (4) și (5) din Legea nr. 554/2004 contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 147 alin. (4) potrivit cărora deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României și de la data publicării sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.

22. Din analiza înscrisurilor aflate la dosarul cauzei, Curtea observă că, prin cererea de chemare în judecată, formulată la data de 23 septembrie 2014 și înregistrată pe rolul Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, reclamantul Puiu Gheorghe, în contradictoriu cu Institutul Național de Statistică, a solicitat instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună suspendarea executării și anularea ordinului privind eliberarea sa din funcția publică de conducere și a actelor administrative subsecvente acestuia, obligarea pârâtului la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate de care ar fi beneficiat de la data eliberării din funcția publică de conducere și până la reintegrarea efectivă în această funcție, și obligarea pârâtului la reintegrarea sa în funcția publică de conducere.

23. Curtea reține că, în motivarea acțiunii, reclamantul a arătat că ordinul privind eliberarea sa din funcția publică de conducere și actele administrative subsecvente acestuia au fost emise în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind asigurarea funcționalității administrației publice locale, a numărului de posturi și reducerea cheltuielilor la instituțiile și autoritățile publice din subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 29 iunie 2013, act normativ având ca obiect principal de reglementare măsuri de reducere a posturilor de execuție/conducere vacante și/sau ocupate din administrația publică locală și centrală, procedura de ocupare a posturilor vacante, precum și configurarea structurii funcționale a autorităților și instituțiilor publice (birou/serviciu/direcție/direcție generală). Totodată, reclamantul a arătat că, prin Decizia nr. 55 din 5 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 25 februarie 2014, Curtea Constituțională a admis obiecția de neconstituționalitate formulată și a constatat că dispozițiile Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2013 sunt neconstituționale. În drept, reclamantul și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, și pe Decizia Curții Constituționale nr. 55 din 5 februarie 2014.

24. De asemenea, Curtea observă că, prin Sentința civilă nr. 4.105/2015 din 2 iunie 2015, Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a admis în parte acțiunea, a dispus anularea ordinului emis de pârâtul Institutul Național de Statistică și reintegrarea reclamantului într-o funcție publică de conducere corespunzătoare funcției de șef serviciu și a obligat pârâtul la plata despăgubirilor egale cu drepturile salariale corespunzătoare. În considerentele hotărârii, instanța de fond, respingând excepția tardivității plângerii prealabile

acțiunii, a reținut că momentul la care s-a născut dreptul reclamantului de a ataca în contencios administrativ ordinul care a produs vătămarea, ce a avut ca temei dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2013 declarate neconstituționale, este data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I. De asemenea, pe fondul cauzei, a reținut că ordinul atacat a fost emis în baza unor dispoziții legale constatate neconforme cu Constituția, fiind astfel lovit de un viciu de fond ce conduce la nelegalitatea sa. În aceste condiții, instanța a anulat ordinul prin care reclamantul a fost eliberat din funcția publică de conducere.

25. Împotriva sentinței instanței de fond, Institutul Național de Statistică a declarat recurs și în această fază procesuală Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, din oficiu, a ridicat prezenta excepție de neconstituționalitate.

26. Sub aspectul admisibilității sesizării Curții Constituționale, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a arătat că soluționarea cererii de casare, întemeiate pe motivul prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă privind interpretarea și aplicarea prevederilor art. 9 din Legea nr. 554/2004, este indisolubil legată de constituționalitatea prevederilor criticate, care au condus la respingerea, prin Sentința civilă nr. 4.105 din 02.06.2015, a excepției tardivității plângerii prealabile exercitării acțiunii în contencios administrativ. Textul de lege a fost invocat de intimatul-reclamant, în apărare, în dezbaterile pe fond în cadrul cărora a susținut că motivul de recurs nu este întemeiat, fiind îndeplinită procedura de la data nașterii dreptului la acțiune — momentul stabilit de art. 9 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, respectiv de la data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I.

27. Prin urmare, pentru argumentele referite, instanța de recurs a apreciat că dispozițiile art. 9 alin. (4) și (5) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 contravin principiilor autorității de lucru judecat și egalității în fața legii și conferă un efect *ex tunc* deciziilor Curții Constituționale, astfel că a invocat excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții.

28. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată netemeinicia acesteia din perspectiva argumentelor care vor fi expuse în continuare.

29. Astfel, Curtea reține că dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate fac parte din art. 9 din Legea nr. 554/2004, cu denumirea marginală „*Acțiunile împotriva ordonanțelor Guvernului*”.

30. Referitor la competența Guvernului de a emite ordonanțe, instituită prin art. 108 alin. (3) și art. 115 alin. (1)—(3) din Constituție, în mod constant, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că este o competență normativă derivată dintr-o lege de abilitare, adoptată de Parlament, prin care unica autoritate legiuitoare din România deleagă, pentru un interval limitat de timp, competența de legiferare în domenii strict delimitate de Constituție și de legea de abilitare. Exercitarea acestei competențe se include tot în sfera puterii executive, deoarece prin emiterea de ordonanțe Guvernul aduce la îndeplinire legea de abilitare, cu specificul pe care îl implică o asemenea lege în ceea ce privește aprecierea limitelor abilitării acordate. Cu toate că, prin efectul abilitării, Guvernul emite un act care, prin conținutul său, are caracter legislativ, fiind consecința unei delegări legislative, ordonanța rămâne un act administrativ al autorității executive.

31. Mai mult, sub aspectul competenței de legiferare, relația dintre puterea legislativă și cea executivă se desăvârșește prin competența conferită Guvernului de a adopta ordonanțe de urgență în condițiile stabilite de art. 115 alin. (4)—(6) din

Constituție. Astfel, ordonanța de urgență, ca act normativ ce permite Guvernului, sub controlul Parlamentului, să facă față unei situații extraordinare, se justifică prin necesitatea și urgența reglementării acestei situații care, datorită circumstanțelor sale, impune adoptarea de soluții imediate în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public.

32. Ca atare, Curtea a reținut că în art. 115 Constituția consacră delegarea legislativă, în virtutea căreia Guvernul poate emite ordonanțe [art. 115 alin. (1)—(3)] sau ordonanțe de urgență [art. 115 alin. (4)—(6)]. Astfel, transferul unor atribuții legislative către autoritatea executivă se realizează printr-un act de voință al Parlamentului ori, pe cale constituțională, în situații extraordinare, și numai sub control parlamentar. În acest sens, a se vedea, cu titlu de exemplu, Decizia nr. 120 din 16 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 5 aprilie 2004, și Decizia nr. 1.189 din 20 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 808 din 16 noiembrie 2011.

33. Din punct de vedere formal, al autorității emitente, atât legislația secundară (hotărârile de Guvern), cât și legislația primară (ordonanțele simple și de urgență) reprezintă acte administrative. Dreptul comun în materia controlului actelor administrative îl constituie Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, care prevede la art. 1 alin. (1) că „*Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public*”. Cu toate acestea, prin derogare de la regula de drept comun, ordonanțele simple sau de urgență ale Guvernului nu sunt supuse controlului de legalitate efectuat de instanța judecătorească de drept comun, ci, în virtutea calității lor de acte de reglementare primară, deci echivalente legii, sunt supuse controlului de constituționalitate consacrat de art. 146 lit. d) din Constituție. Astfel, în temeiul normei constituționale și al dispozițiilor Legii nr. 47/1992, pot face obiect al controlului de constituționalitate *a posteriori*, pe calea invocării unei excepții de neconstituționalitate, o ordonanță, în ansamblul său, ori doar anumite dispoziții din aceasta. Controlul vizează aspecte de constituționalitate extrinsecă, anume procedura de adoptare a actului, și aspecte de constituționalitate intrinsecă, respectiv conținutul normativ al actului. Cu alte cuvinte, cercetarea aspectelor de legalitate a ordonanțelor simple sau de urgență ale Guvernului vizează exclusiv raportarea la Legea fundamentală, care consacră procedura de adoptare a acestui tip de act normativ, precum și drepturile și libertățile fundamentale pe care conținutul acestuia trebuie să le respecte, Curtea Constituțională fiind instanța abilitată să efectueze acest control.

34. În acest context, **dispozițiile art. 9 din Legea nr. 554/2004 reprezintă norma cu caracter special care evidențiază raportul dintre caracterul de act administrativ al ordonanței simple sau de urgență a Guvernului, care atrage competența instanței de contencios administrativ sub aspectul remedierii vătămării create prin adoptarea acestui act, și calitatea sa de act normativ de reglementare primară, care atrage competența Curții Constituționale sub aspectul controlului de constituționalitate în raport cu Legea fundamentală.**

35. Pentru a reliefa caracterul de normă specială al dispozițiilor de lege criticate, Curtea va realiza o analiză comparativă a acestora cu dispozițiile art. 8 din Legea nr. 554/2004. Astfel, prin Decizia nr. 479 din 18 iunie 2015,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 602 din 10 august 2015, Curtea a făcut o delimitare a cadrului legislativ care permite justițiabililor să acționeze împotriva ordonanțelor Guvernului, prin prisma efectelor produse de acestea. Instanța de contencios constituțional a reținut că art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 reprezintă cadrul general în care persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h) din lege, respectiv în termenul de 30 de zile de la înregistrarea cererii, dacă prin lege nu se prevede altul, poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale. De asemenea, se poate adresa instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, precum și prin refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim. Din economia textelor legale menționate, Curtea constată că art. 8 din Legea nr. 554/2004 reprezintă cadrul general pentru înlăturarea vătămării provocate prin acte administrative cu caracter individual, acțiuni sau omisiuni ale organelor administrative, admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ fiind condiționată de parcurgerea procedurii prealabile prevăzute de art. 7 din lege și de respectarea unor termene legale.

36. În temeiul art. 8 din lege, persoana vătămată poate solicita **anularea actului administrativ individual**, putând invoca oricând pe parcursul procedurii desfășurate în fața instanței de contencios administrativ **excepția de neconstituționalitate a oricăror dispoziții din legi sau ordonanțe ale Guvernului, care au legătură cu soluționarea cauzei, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, deci inclusiv cele în baza cărora au fost emise actele administrative**. Într-o atare situație, **instanța va sesiza Curtea Constituțională, fără a suspenda cauza**, litigiul continuând să se judece și, eventual, să primească o soluție definitivă. În cazul în care Curtea Constituțională constată neconstituționalitatea actului normativ în baza căruia a fost emis actul administrativ, care poate fi inclusiv o ordonanță simplă sau de urgență a Guvernului, după soluționarea definitivă a cauzei, **decizia Curții Constituționale poate constitui temei al revizuirii**, remediu procesual prevăzut de art. 509 din Codul de procedură civilă. Scopul reglementării căii de atac a revizuirii hotărârii judecătorești definitive pronunțate în cauza în care a fost ulterior admisă o excepție de neconstituționalitate este tocmai acela de a garanta mijloacele de apărare necesare realizării drepturilor și intereselor părților în fața justiției, ca expresie a dreptului la un proces echitabil.

37. Cu privire la calea extraordinară de atac a revizuirii, Curtea constată că **posibilitatea de a beneficia de efectele deciziei de admitere a Curții este circumscrisă sferei persoanelor care au declanșat acest control**, anterior momentului publicării deciziei, în condițiile prevăzute de lege. În acest sens este și jurisprudența Curții, respectiv Decizia nr. 866 din 10 decembrie 2015, paragraful 30, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016, potrivit căreia, „în cadrul procesului judiciar, excepția de neconstituționalitate se înscrie în rândul excepțiilor de procedură prin care se urmărește împiedicarea unei judecăți care s-ar întemeia pe o dispoziție legală neconstituțională. Constatarea neconstituționalității unui text de lege ca urmare a invocării unei excepții de neconstituționalitate trebuie să profite autorilor acesteia și nu poate constitui doar un instrument de drept

abstract, întrucât și-ar pierde caracterul concret”. În aceste condiții, având în vedere importanța principiului autorității de lucru judecat, Curtea reține că o decizie de constatare a neconstituționalității unei prevederi legale trebuie să profite, în formularea căii de atac a revizuirii, numai acelei categorii de justițiabili care a invocat excepția de neconstituționalitate în cauze soluționate definitiv până la publicarea în Monitorul Oficial a deciziei prin care se constată neconstituționalitatea, precum și autorilor aceleiași excepții, invocate anterior publicării deciziei Curții, în alte cauze, soluționate definitiv, acest lucru impunându-se din nevoia de ordine și stabilitate juridică. Astfel, prin Decizia nr. 126 din 3 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 11 martie 2016, Curtea a reținut că, „întrucât principiul autorității de lucru judecat este de o importanță fundamentală atât în ordinea juridică națională, cât și în ordinea juridică comunitară, precum și la nivelul Curții Europene a Drepturilor Omului, [...] atingerea adusă acestuia prin legislația națională trebuie să fie limitată, fiind necesar ca acestui principiu să i se aducă derogare doar dacă o impun motive substanțiale și imperioase (Hotărârea din 7 iulie 2009, pronunțată în Cauza *Stanca Popescu împotriva României*, paragraful 99, și Hotărârea din 24 iulie 2003, pronunțată în Cauza *Ryabykh împotriva Rusiei*, paragraful 52). În speță, Curtea constată că motivul substanțial și imperios care justifică derogarea de la principiul autorității de lucru judecat îl constituie decizia de admitere a excepției de neconstituționalitate, pronunțată de instanța de contencios constituțional. Însă nereglementarea condiției ca excepția de neconstituționalitate să fi fost invocată în cauza în care s-a pronunțat hotărârea a cărei revizuire se cere atribuie efecte *ex tunc* actului jurisdicțional al Curții, cu încălcarea dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, determină o încălcare nepermisă a autorității de lucru judecat, o atingere adusă principiului securității raporturilor juridice — element fundamental al supremației dreptului, care prevede, printre altele, ca soluția dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanțe să nu mai poată fi supusă rejudecării (Hotărârea din 28 octombrie 1999, pronunțată în Cauza *Brumărescu împotriva României*, paragraful 61)”. Având în vedere aceste argumente, Curtea a constatat neconstituționalitatea soluției legislative cuprinse în art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, care nu circumstanțiază cazul de revizuire la cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate (paragrafele 33, 34 și 35).

38. În continuare, analizând dispozițiile art. 9 din Legea nr. 554/2004, Curtea reține că acestea reglementează o situație diferită de cea prevăzută de art. 8 din același act normativ și au o incidență limitată, circumstanțiată situației în care ordonanța simplă sau de urgență a Guvernului vătămă în mod direct un drept ori un interes legitim. Potrivit dispozițiilor art. 9 alin. (1) din lege, „*Persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe poate introduce acțiune la instanța de contencios administrativ, însoțită de excepția de neconstituționalitate, în măsura în care obiectul principal nu este constatarea neconstituționalității ordonanței sau a dispoziției din ordonanță*”.

39. În jurisprudența sa, prin Decizia nr. 479 din 18 iunie 2015, precitată, Curtea a stabilit, cu valoare de principiu, că art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 reprezintă expresia prevederilor constituționale ale art. 126 alin. (6) teza a doua potrivit căreia „*Instanțele de contencios administrativ sunt competente să soluționeze cererile persoanelor vătămate prin ordonanțe sau, după caz, prin dispoziții din ordonanțe declarate neconstituționale*” și reglementează o procedură specială determinată de natura actelor adoptate de Guvern pe calea delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție. Prin

art. 126 alin. (6) din Constituție și art. 9 din Legea nr. 554/2004, legiuitorul a optat pentru încadrarea acțiunilor persoanelor vătămate prin ordonanțe ale Guvernului declarate neconstituționale în mecanismul acțiunilor în contencios administrativ, pornind de la premisa că fundamentul obligației de reparare a vătămării constă în însăși adoptarea ordonanțelor neconstituționale. Cu alte cuvinte, art. 9 din Legea nr. 554/2004 vizează situațiile în care o persoană se consideră vătămată în mod direct printr-o ordonanță a Guvernului, actul administrativ individual adoptat în baza ordonanței sau refuzul privind emiterea unui act administrativ sau realizarea unei anumite operațiuni administrative constituind doar materializarea formală a vătămării persoanei în cauză. Atât timp cât acțiunea reclamantului are ca scop înlăturarea efectelor ordonanței Guvernului care se produc direct asupra unui drept sau interes legitim, vătămându-le, reclamantul are deschisă procedura specială prevăzută de art. 9 din Legea contenciosului administrativ care prevede sesizarea Curții Constituționale în vederea efectuării controlului de constituționalitate a actului Guvernului.

40. Analizând conținutul normativ al art. 9 din Legea nr. 554/2004, Curtea observă că alin. (1) prevede posibilitatea persoanei **vătămate într-un drept al său ori într-un interes legitim prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe** de a introduce acțiune la instanța de contencios administrativ. Obiectul acțiunii este cel prevăzut de art. 9 alin. (5) din lege și poate viza acordarea de despăgubiri pentru prejudiciile cauzate prin ordonanțe ale Guvernului, anularea actelor administrative emise în baza acestora, precum și, după caz, obligarea unei autorități publice la emiterea unui act administrativ sau la realizarea unei anumite operațiuni administrative. Acțiunea poate fi formulată oricând pe perioada de activitate a actului normativ (cât timp acesta continuă să producă efecte juridice), începând cu data intrării sale în vigoare. Acțiunea principală va fi însoțită de excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor ordonanței Guvernului. Potrivit alin. (2), **instanța de contencios administrativ**, dacă apreciază că excepția îndeplinește condițiile prevăzute de art. 29 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, **sesizează, prin încheiere motivată, Curtea Constituțională și suspendă soluționarea cauzei pe fond**. După pronunțarea Curții Constituționale, potrivit alin. (3), instanța de contencios administrativ **repune cauza pe rol** și dă termen, cu citarea părților. Dacă ordonanța sau o dispoziție a acesteia a fost declarată neconstituțională, instanța soluționează fondul cauzei, în caz contrar acțiunea respingându-se ca inadmisibilă. Astfel, soluția pronunțată în urma efectuării controlului de constituționalitate constituie, în mod invariabil, o condiție de admisibilitate a acțiunii adresate instanței de fond: o soluție de admitere a excepției de neconstituționalitate privind o ordonanță sau o dispoziție dintr-o ordonanță a Guvernului permite instanței analizarea pe fond a pretențiilor reclamantului, în vreme ce soluția de respingere a criticii de neconstituționalitate constituie un fine de neprimire, ce obligă instanța de contencios administrativ la respingerea acțiunii. Cu alte cuvinte, în această materie, **decizia Curții are efecte asupra înseși admisibilității acțiunii principale, astfel că măsura suspendării de drept a acesteia din urmă, pe durata desfășurării procedurii în fața instanței de contencios constituțional, constituie o condiție mai mult decât necesară, fiind decisivă pentru continuarea litigiului** (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 1.106 din 22 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010).

41. În continuare, Curtea observă că alin. (4) al art. 9 din Legea nr. 554/2004, dispoziție criticată prin prezenta excepție de neconstituționalitate, prevede că, în situația în care decizia de declarare a neconstituționalității este urmarea unei **excepții ridicate în altă cauză**, acțiunea care are obiectul prevăzut de art. 9 alin. (5) din lege poate fi introdusă direct la instanța de contencios administrativ competentă, în limitele unui termen de decădere de un an, calculat de la data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I.

42. Din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 544/2004, Curtea constată că ordonanța simplă sau de urgență, care reprezintă sursa vătămării într-un drept ori într-un interes legitim al persoanei, poate constitui temei al acțiunii în contencios administrativ în două situații. Prima este cea reglementată de **art. 9 alin. (1)** din lege, atunci când **persoana vătămată formulează acțiunea principală, însoțind această cerere de excepția de neconstituționalitate a ordonanței simple sau de urgență a Guvernului**. Într-o atare situație, **acțiunea de chemare în judecată nu este condiționată de parcurgerea procedurii administrative prealabile sau de respectarea unor termene**. A doua situație este cea reglementată de **art. 9 alin. (4)** din lege și este posibilă doar în cazul în care **persoana vătămată a rămas în pasivitate, neformulând acțiunea întemeiată pe dispozițiile art. 9 alin. (1)**, situație în care legiuitorul îi pune la dispoziție **acțiunea principală cu același obiect, care va fi însoțită, de data aceasta, de decizia Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea actului normativ emis de Guvern**. În această ipoteză, legiuitorul condiționează, însă, admisibilitatea acțiunii de respectarea unui termen care începe să curgă de la data publicării actului juridic al Curții Constituționale. Acțiunea reglementată de art. 9 alin. (4) nu constituie nicidecum o repunere în termen a persoanei vătămate, așa cum susține autorul sesizării, [de altfel, acțiunea prevăzută de art. 9 alin. (1) nici nu este condiționată de respectarea unui termen] sau o aplicare retroactivă a deciziei Curții Constituționale, ci are scopul de a disciplina conduita procesuală a persoanelor vătămate prin ordonanțe ale Guvernului, sub aspectul termenului în care acestea pot formula acțiunea în contencios administrativ în vederea remedierii vătămării produse prin actul declarat neconstituțional. Legiuitorul nu face decât să limiteze dreptul la acțiune al persoanei vătămate sub aspect temporal, tocmai ca expresie a principiului securității și stabilității raporturilor juridice, în lipsa dispozițiilor art. 9 alin. (4), acțiunea în contencios administrativ împotriva ordonanțelor Guvernului întemeindu-se exclusiv pe norma cuprinsă în art. 9 alin. (1), deci putând fi admisibilă oricând. Or, tocmai o astfel de situație a evitat legiuitorul, condiționând remedierea prejudiciilor cauzate prin actele normative cu caracter de reglementare primară adoptate de Guvern de exercitarea dreptului la acțiune în termenul de un an de la publicarea în Monitorul Oficial a deciziei Curții Constituționale.

43. Cu privire la instituirea unor termene procedurale sau de drept material, Curtea reține că, prin Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, a statuat că liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește actul de justiție, legiuitorul având competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2), potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”. În considerentele aceleiași decizii se reține că, pentru situații deosebite, legiuitorul poate stabili reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procesuale, astfel încât liberul acces la justiție să nu fie afectat. Termenele prevăzute de lege nu pot fi considerate

de natură să îngreuească accesul liber la justiție, finalitatea lor fiind, dimpotrivă, de a-l facilita, prin asigurarea unui climat de ordine, indispensabil exercitării în condiții optime a acestui drept constituțional, prevenindu-se eventualele abuzuri și limitându-se efectele perturbatoare asupra stabilității și securității raporturilor juridice civile. Mai mult, în jurisprudența sa constantă, Curtea a constatat că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă. Departe de a constitui o negare a dreptului în sine, asemenea exigențe dau expresie ordinii de drept, absolutizarea exercițiului unui anume drept având consecință fie negarea, fie amputarea drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane, cărora statul este ținut să le acorde ocrotire, în egală măsură.

44. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că **dispozițiile art. 9 alin. (4) nu sunt aplicabile decât în ipoteza în care vătămarea este rezultatul însăși adoptării ordonanței Guvernului**, iar nu și în ipotezele în care vătămarea este mediată prin actul/acțiunea/omisiunea autorității administrative, cazuri în care sunt incidente prevederile art. 8 din Legea nr. 554/2004 și, implicit, prevederile art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă, referitoare la revizuirea hotărârii pronunțate, dacă Curtea a declarat neconstituțională prevederea ce a făcut obiectul excepției invocate în acea cauză. Așa fiind, Curtea reține că sfera de incidență a celor două norme legale — art. 8, respectiv art. 9 —, este diferită, legiuitorul distingând, prin ipoteza de aplicare a acestora, situațiile juridice care sunt guvernate de fiecare dintre ele.

45. Pentru toate aceste argumente, Curtea consideră neîntemeiată critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală, potrivit căreia incidența deciziei de admitere pronunțate de instanța de contencios constituțional într-o cauză soluționată de instanța judecătorească definitiv, până la data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I, și în care nu a fost dispusă sesizarea Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate având același obiect, ar echivala cu atribuirea unor efecte *ex tunc* actului juridic al Curții, și ar nega, în mod nepermis, autoritatea de lucru judecat care este atașată hotărârilor judecătorești definitive, întrucât, prin ipoteza de incidență a dispoziției art. 9 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, o asemenea situație este exclusă. De asemenea, nu poate fi reținută nici pretinsa lipsă de corelare între termenul de un an în care poate fi introdusă acțiunea la instanța de contencios administrativ competentă, calculat de la data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I, și termenul prevăzut pentru contestarea actului, reglementat de art. 11 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, întrucât, așa cum s-a arătat în prealabil, acestea vizează acțiuni diferite, cu temeuri juridice distincte.

46. Referitor la invocarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că principiul egalității consacrat prin art. 16 din Constituție „presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice” (a se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, precitată, sau Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012). Aplicând aceste considerente de principiu la speța de față, Curtea constată că dispozițiile legale supuse controlului de

constituționalitate nu instituie un tratament juridic diferit pentru persoane care se află în aceeași situație juridică. Astfel, dispozițiile art. 9 alin. (4) din lege nu sunt aplicabile decât în ipoteza în care vătămarea este rezultatul însăși adoptării ordonanței Guvernului, acțiunea principală fiind indisolubil legată de înlăturarea efectelor ordonanței Guvernului care se produc direct asupra unui drept sau interes legitim al persoanei, vătămându-l, ceea ce determină obligatoriu sesizarea Curții Constituționale în vederea efectuării controlului de constituționalitate asupra actului Guvernului. *Efectul specific al deciziei Curții Constituționale pronunțate într-o atare împrejurare se justifică tocmai prin faptul că, în această ipoteză, actul administrativ care a determinat lezarea unor drepturi sau interese legitime este însăși ordonanța Guvernului, iar nu actul administrativ individual subsecvent, iar legiuitorul limitează dreptul la acțiune al persoanei vătămate în considerarea unor principii inerente statului de drept, precum securitatea și stabilitatea raporturilor juridice.*

47. În ceea ce privește situația premisă de incidență a dispozițiilor art. 9 alin. (4), respectiv existența unei decizii de declarare a neconstituționalității ca urmare a unei **excepții** ridicate în altă cauză, care ar limita accesul la instanța de contencios administrativ doar la ipoteza pronunțării unei decizii a Curții Constituționale în cadrul unui control de constituționalitate *a posteriori* a ordonanței Guvernului, Curtea constată că fundamentul acțiunii în justiție, întemeiate pe această normă legală, este decizia de declarare a neconstituționalității ordonanței Guvernului. Astfel, indiferent de calea pe care s-a realizat controlul de constituționalitate, determinantă este decizia de admitere pronunțată de Curtea Constituțională pentru ca remediul procesual prevăzut de alin. (4) al art. 9 din Legea nr. 554/2004 să opereze.

48. Cu privire la controlul de constituționalitate al ordonanțelor Guvernului, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, acesta se poate efectua atât pe calea soluționării unei excepții de neconstituționalitate, invocate în temeiul art. 146 lit. d) din Constituție, cât și pe calea soluționării unei obiecții de neconstituționalitate, formulate în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție, în cadrul controlului de constituționalitate *a priori* declanșat anterior promulgării legii de aprobare a ordonanței Guvernului.

51. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 32.265/3/2014 și constată că dispozițiile art. 9 alin. (4) și (5) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 ianuarie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect
al județului Ilfov de către domnul Petcu Adrian**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri încetează exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Ilfov de către domnul Petcu Adrian.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,

Carmen Daniela Dan

București, 5 mai 2017.

Nr. 288.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRĂRE****privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare
în condițiile legii, a funcției publice de prefect al județului Ilfov
de către domnul Ghincea Marius-Cristian**

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a), art. 89 alin. (2¹) și ale art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Ghincea Marius-Cristian exercită, cu caracter temporar, prin detașare în condițiile legii, funcția publică de prefect al județului Ilfov.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,

Carmen Daniela Dan

București, 5 mai 2017.

Nr. 289.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detaşare
în condiţiile legii, a funcţiei publice de prefect
al municipiului Bucureşti de către domnul Petcu Adrian

Având în vedere prevederile art. 19 alin. (1) lit. a), art. 89 alin. (21) şi ale art. 92 alin. (11) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Petcu Adrian exercită, cu caracter temporar, prin detaşare în condiţiile legii, funcţia publică de prefect al municipiului Bucureşti.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

Bucureşti, 5 mai 2017.
Nr. 290.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, Bucureşti; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” Bucureşti
şi IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcţia de Trezorerie şi Contabilitate Publică a Municipiului Bucureşti
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relaţii cu publicul, Bucureşti, şos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 şi 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

